

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobkyně **Bc. L.H.**, bytem A.V.L5, zastoupené JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Vodičkova 709/33, Praha 1, proti žalovanému **Krajskému ředitelství policie Libereckého kraje**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 24, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí ředitele žalovaného ze dne 18. 6. 2012, č. j. KRPL-39593/ČJ-2012-18800KR-PK,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 18. 6. 2012, č. j. KRPL-39593/ČJ-2012-18800KR-PK, s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí vedoucího územního odboru Liberec žalovaného ve věcech kázeňských č. 19/2012, ze dne 9. 3. 2012. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, kterého se měla dopustit tím, že dne 13. 1. 2012 nesplnila povinnost uloženou jí § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru a nepožádala nadřízeného o poskytnutí služebního volna, přestože jí byla známa předem překážka nástupu výkonu služby ostrahy cel dne 13. 1. 2012 od 7,00 do 19,00 hodin dle plánu služeb. Tímto jednáním měla porušit povinnost dodržovat služební kázeň podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, za což jí byl dle § 51 zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest napomenutí.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného plyne, že rozhodnutí o kázeňském trestu bylo založeno na zjištění, že žalobkyně, ačkoli měla dne 13. 1. 2012 od 7,00 hod.

nastoupit do služby dle rozpisu služeb, což je ostatně obvyklý čas nástupu služby v pracovních dnech, do služby nenastoupila. Ošetřování člena rodiny trvalo od 4. 1. 2012 po zákonnou dobu 9 dnů a žalobkyně tedy věděla o konci jeho ukončení dne 12. 1. 2012, ačkoli byl datum ukončení lékařkou datován až dne 13. 1. 2012. Pokud žalobkyni vznikla potřeba dne 13. 1. 2012 navštívit s dcerou lékaře, mohla o služební volno požádat předem, jak jí ukládá ust. § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru. Služebnímu funkcionáře informovala až poté, co jí kontaktoval po jejím nenastoupení do služby. Žalovaný vycházel z toho, že uvedený skutkový stav potvrzují výpovědi a následné vysvětlení npor. T. zachycené v úředních záznamech a vysvětlení dalších vedoucích pracovníků OOP Liberec, jakož i výpověď pprap. M., které vyvracejí tvrzení žalobkyně. Služby byly plánovány v předstihu a nikdo z vedoucích funkcionářů nebyl povinen informovat žalobkyni o termínu služeb. Včasný nástup do služby podle žalovaného spadá pod ust. § 46 odst. 1 zákona o služebním funkcionáři. Žalovaný setrval na závěru, že žalobkyně bez řádné omluvy do služby nenastoupila a zda pak žádala či nežádala o dovolenou, není podstatné. Služební volno dne 13. 1. 2012 mělo sloužit k doprovodu, nikoli v pokračování ošetřování člena rodiny. Dále žalovaný poznamenal, že ostraha cel byla policistům uložena pokynem vedoucího územního odboru Liberec č. 21/2010 a k velení do služby nebylo třeba rozhodnutí ve věcech služebního poměru ve smyslu § 36 zákona o služebním poměru. Žalovaný odmítl námitky, jimiž se žalobkyně bránila ostraze policejních cel s poukazem na svoje zdravotní omezení, uváděl, že při ostraze jsou vždy 2 policisté a při činnosti nedojde k výrazné fyzické zátěži. Rovněž není porušováno ust. § 87 zákona o služebním poměru, k ostraze cel jsou policisté veleni beze zbraně a žalobkyni má být služební zbraň vydána až po tréninku manipulace se zbraní.

V žalobě žalobkyně shrnula, že od 4. 1. 2012 čerpala služební volno při ošetřování člena rodiny (dcery) podle § 70 odst. 2 písm. f) zákona o služebním poměru v rámci prvních 9 kalendářních dnů, tj. do 12. 1. 2012. Dne 13. 1. 2012 doprovázela dceru k ošetření, když doprovod nemocného člena rodiny zakládá nárok na poskytnutí služebního volna v nezbytně nutném rozsahu podle ust. 70 odst. 2 písm. c) zákona o služebním poměru. O tom, že je s dcerou u lékaře, vyrozuměla svého nadřízeného, jak plyne z § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru. Nevěděla, že má nastoupit do služby k ostraze cel v budově územního odboru žalovaného dne 13. 1. 2012 od 7 do 19 hod., neboť od 15. 12. 2011 do 4. 1. 2012 byla nepřetržitě mimo služebnu, neviděla proto plán služeb.

Žalovanému vytýkala, že neuvedl, v čem se liší úřední záznamy vedoucích pracovníků OOP Liberec od jejího popisu události, není zřejmé, kdy byl vyvěšen rozpis služeb k nahlédnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a proč některým přikládal větší důkazní váhu než jí předloženému důkazu. Žalobkyně zdůraznila povinnost vedoucího oddělení zajistit, aby příslušníci věděli, kam mají nastoupit k výkonu služby, pokud jsou vysíláni k plnění úkolů na jinou služebnu.

Podle žalobkyně npor. T. popsal sled událostí nepravdivě, žalovaný se nevypořádal s tvrzením, že npor. T. žalobkyni volal před předáním služby, nevypořádal se s námitkou nepravdivého popisu sledu událostí dne 13. 1. 2012 npor. T., neuvedl, kdy k předání služby došlo.

Žalobkyně nesouhlasila s nedostatečnou argumentací, kterou žalovaný odmítl námitku týkající se vysílání k plnění úkolů při ostraze policejních cel v rozporu s § 36 zákona o služebním poměru, neboť tyto úkoly nepatří k činnostem plněným OOP Liberec, ani k úkolům, které by vyplývaly z náplně služební činnosti žalobkyně. Žalobkyně je zařazena jako vrchní asistent podle příkladu činností č. 1 pro 4. tarifní třídu uvedeného v části 1.3 přílohy k nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, a podle rozhodnutí služebního funkcionáře je ustanovena na služebním místě vrchní asistent oddělení policie Liberec, v němž se policejní cela nevyskytuje. Samostatný výkon střežení a eskortování osob omezených na svobodě nebo střežení osob umístěných v záchytných zařízeních je navíc činností uvedenou v příkladu č. 3 pro 3. tarifní třídu.

Žalovanému dále vytýkala, jak se vypořádal s námitkou nerespektování omezení její zdravotní způsobilosti pro výkon služby na služebním místě stanovené Zdravotnickým zařízením Ministerstva vnitra Obvodního zdravotnického zařízení Ústí nad Labem, když uvedl, že ostraha policejních cel není činností, při níž by snadno mohlo dojít k výrazné fyzické zátěži. Rovněž se nesprávně vypořádal s námitkou, že je porušováno ust. § 87 zákona o služebním poměru tím, že žalobkyně je určována k výkonu služby při ostraze policejních cel bez služební zbraně. Žalovaný se nevypořádal s namítaným rozporem odnětí služební zbraně s čl. 14 závazného pokynu policejního ředitelem č. 156/2008. Žalobkyně zmiňovala, že službu beze zbraně vykonává nejen při ostraze policejní cel, ale také při plnění svých běžných služebních úkolů na OOP.

Žalovaný v písemném vyjádření setrval na důvodech svého rozhodnutí. Žalobkyně byla povinna nastoupit dne 13. 1. 2012 v 7,00 hod. výkon služby ostrahy policejních cel na územním odboru Liberec s dobou výkonu služby do 19 hod., tato povinnost jí vyplývala z plánu služeb. Ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru se na daný případ nevztahuje. Žalobkyně doprovázela dceru k lékaři na kontrolu, jejímž výsledkem bylo ukončení potřeby ošetřování člena rodiny, nejednalo se o náhlou potřebu kontroly, ale o překážku ve službě, která byla žalobkyni předem známá. Podle § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru je příslušník povinen o poskytnutí volna požádat a v daném případě se nejednalo o předem neznámou překážku. Z výpovědi vedoucího OOP Liberec a jeho zástupce pak plyne, že žalobkyně je o překážce neinformovala předem, naopak npor. Teichman vypověděl, že žalovanou musel kontaktovat sám a zjistit, proč nenastoupila do služby. Žalovaný odmítl tvrzení žalobkyně, že o rozpisu služeb nevěděla, neboť se dne 4. 1. 2012, kdy odevzdávala rozhodnutí o vzniku potřeby ošetřování dcery, mohla a měla seznámit s plánem služeb na měsíc leden 2012, který byl vyvěšen na obvyklém místě. Žalovaný upozornil, že žalobkyně je běžně velená do služeb ve všední den s nástupem v 7,00 hod. do výkonu služby, přičemž není rozhodující skutečností, že šlo o výkon služby v policejních celách. Další námitky žalovaný hodnotil jako nedůvodné, neboť podstatou věci zůstává nenastoupení do služby z důvodu překážky, o jejímž vzniku žalobkyně věděla předem a o které nadřízeného s dostatečným předstihem neinformovala. Žalovaný navrhoval zamítnout žalobu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů ve smyslu § 75

odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

K posouzení důvodnosti žaloby bylo nařízeno ústní jednání, při němž oba účastníci setrvali na svých návrzích. Žalobkyně zdůraznila, že žaloba byla podávána jako obrana proti jednání služebních funkcionářů vůči ní. Na pracovišti se proti žalobkyni vytvořilo nepřátelské prostředí, navíc je od roku 2010, tedy dlouhodobě, ve službě beze zbraně, a to i u ostrahy cel a je tak ohroženo nejen její zdraví, ale i zdraví jiných osob. Předtím nebyly takové záležitosti řešeny kázeňsky. Svou povinnost dle § 70 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru si žalobkyně splnila, ráno nadřízenému Teichmanovi oznámila, že musí s dcerou na kontrolu, po kontrole volala nadřízenému D., který jí sdělil, že má zůstat doma a věc bude řešena. Podle žalobkyně měla být věc řešena ihned, nikoli až následně kázeňsky. Žalovaný kontroval tím, že služební funkcionář povinnost zahájit řízení ve věcech kázeňských přestupků a uložit kázeňský trest ve lhůtě 2 měsíců, od okamžiku, kdy se o dané věci dozvěděl, splnil ve smyslu § 45 odst. 2 písm. d) zákona o služebním poměru. Služební zbraň byla žalobkyni odebrána, protože opakovaně nesložila střelecké zkoušky. Žalobkyně byla srozuměna s tím, že je její povinností hlídat si nástup a rozdělení služeb podle plánu služeb, který má povinnost plnit ve smyslu § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, když o nástupu do služby je rozhodováno ve formě služebního rozkazu a ten je příslušník policie povinen splnit. Žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Po projednání žaloby a přezkoumání napadených rozhodnutí ve věci uložení kázeňského trestu, a to pouze v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních námitek v souladu se zásadou dispoziční, již je správní soudnictví ovládáno, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Protože se žalobkyně při ústním jednání opětovně dovolávala toho, že si splnila své povinnosti dle § 70 odst. 2 písm. a) zákona o služebním poměru, uvádí soud na pravou míru, že na služební volno s poskytnutím služebního příjmu z důležitého důvodu osobní překážky spočívající v doprovodu člena rodiny do zdravotnického zařízení k vyšetření nebo ošetření, jestliže to nezbytně vyžaduje jeho věk nebo zdravotní stav, má příslušník nárok podle § 70 odst. 2 písm. c) zákona o služebním poměru, přičemž podle § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru je povinen o poskytnutí služebního volna požádat, což neplatí v daném případě tehdy, není-li mu překážka ve službě známa předem.

Na prvním místě je třeba uvést, že byť bylo vypořádání se s odvolacími námitkami v odůvodnění napadeného rozhodnutí stručnější, rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné, neboť z něj vyplývá, jaký skutkový stav byl v dané věci po posouzení všech zmíněných podkladů zjištěn a jakým způsobem byl právně posouzen ve vztahu k relevantním ustanovením zákona o služebním poměru, jakož i to, zda byly odvolací námitky důvodné či nikoli. Nelze odhlédnout od toho, že napadené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí služebního funkcionáře potvrzeno jako věcně správné a souladné se zákonem, tvoří jeden celek, a to i co do skutkových a právních důvodů, na kterých je vystavěno uložení kázeňského trestu. Žalobními výtkami pak byly rozporovány jednotlivé pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž by bylo toto rozhodnutí vnímáno právě popsaným způsobem. Dále soud poznamenává, že dílčí nedostatky odůvodnění nemohou být

důvodem pro zrušení takového rozhodnutí jako vadného, jestliže se rozhodnutí opírá o dostatek skutkových důvodů, doložených spisovým materiálem.

Skutkový stav, který žalobkyně v žalobě rozporuje, vyplývá z jednotlivých úředních záznamů, jež byly popsány v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, a potvrzen doplněnými svědeckými výpověďmi v odvolacím řízení před žalovaným, a to včetně časové souslednosti událostí, kterou žalobkyně zpochybňovala.

Skutečnost, že měla žalobkyně dne 13. 1. 2012 v 7,00 hod. nastoupit do služby, konkrétně k ostraze cel na územním odboru Liberec, není mezi účastníky sporná a jednoznačně plyne z plánu služeb KRPL-1519-1/ČJ-2012-180515. Žalobkyně nezpochybnila, že dne 12. 1. 2012 jí ze zákona uplynutím 9 dnů skončilo služební volno ve smyslu § 70 odst. 2 písm. f) ve spojení s § 71 odst. 2 věta první zákona o služebním poměru. Nebylo-li v rozhodnutí žalovaného uvedeno přesné datum vystavení plánu služeb, nemá toto na posouzení věci vliv, neboť tato skutečnost vyplývá z úředních záznamů o vyjádření npor. T., na které žalovaný odkázal.

Žalobkyně se bránila tomu, že by byl plán služeb vystaven v polovině prosince 2011 a finální podoba byla známa nejpozději do 22. 12. 2011. Že tomu tak bylo, plyne právě z vyjádření npor. T. obsaženého v úředním záznamu ze dne 6. 3. 2012. Dotyčný uvedl, že plán služeb na leden 2012 byl vystaven na pracovišti ke dni 22. 12. 2011 (v podrobnostech to odůvodňoval nástupem na dovolenou dne 23. 12. 2011), ostatní podklady založené ve spisovém materiálu pro jiný závěr nesvědčí. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že plán služeb byl ve finální podobě k dispozici minimálně dne 4. 1. 2012, kdy se žalobkyně dostavila na služebnu, kde odevzdávala rozhodnutí o potřebě ošetřování dcery od 4. 1. 2012 (což ostatně dne 6. 3. 2012 potvrdil npor. D.), byť v době čerpání služebního volna. Obrana, že se plánu služeb dne 4. 1. 2012 plně nevěnovala, neobstojí. Žalovaný zcela případně uvedl, že pokud si plán služeb žalobkyně nezjistila v době, kdy se dostavila na OOP (dříve již dne 27. 12. 2011, následně dne 4. 1. 2012), bylo její povinností si nástup do služby zjistit např. telefonickým dotazem. Že byl takový způsob komunikace na OOP mezi žalobkyní a nadřízenými možný a běžný, plyne jak z vyjádření žalobkyně, tak tvrzení jejího nadřízeného npor. D., který uvedl, že takovýmto způsobem si žalobkyně dne 2. 1. 2012 v 7,00 hod. vyžádala udělení řádné dovolené ve dnech 2. a 3. 1. 2012. Dále žalovaný vycházel z toho, že žalobkyně do služby obvykle nastupovala právě v 7,00 hod. na OOP. Tato skutečnost je doložena jak plánem služeb z prosince 2011, tak z ledna 2012. V těchto plánech služeb, které byly součástí podkladů pro rozhodnutí, je ve všech případech jako doba nástupu žalobkyně do služby uvedena 7,00 hod. V tuto dobu se policisté, a to i v případě výkonu služby ostrahy cel na územním odboru Liberec dostavili na OOP, kde se dle slov svědka pprap. M. (který byl velen do služby v inkriminovanou dobu se žalobkyní) dostavili na OOP Liberec, kde se převlékli do služebního stejnokroje a pak teprve odcházeli převzít službu ostrahy cel. Nelze tak přisvědčit žalobkyni, že by v daném případě měla být vedoucím OOP zvláště informována o tom, kdy má službu nastoupit. Soud nemá pochyb o tom, že bylo povinností žalobkyně seznámit se s plánem služeb na leden 2012 jako jednou ze základních pomůcek ve smyslu § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru ve spojení s čl. 19 závazného pokynu policejního prezidenta č. 100/2008 ze dne 20. 6. 2008, a to s předstihem tak, aby do služby mohla řádně nastoupit, tuto možnost žalobkyně prokazatelně měla.

Z rozhodnutí žalovaného pak plyne, úřední záznam npor. T., z něhož služební funkcionář i žalovaný vycházeli, odpovídá podle žalovaného jeho následnému vysvětlení a vysvětlení dalších vedoucích pracovníků (o jaké konkrétně se jedná, vyplývá z prvostupňového rozhodnutí, v němž byly podrobně citovány příslušné úřední záznamy). Hovořil-li žalovaný o odlišnostech těchto záznamů, z kontextu celého odstavce je jasné, že se nejednalo o rozdíly mezi úředními záznamy navzájem, ale právě o to, že tyto podklady, které byly naopak ve vzájemném souladu, vyvracejí skutečnosti uváděné žalobkyní ve vyjádření ze dne 18. 2. 2012, ve kterém celý průběh události popisovala odlišně od toho, jak jej popsali npor. T. a npor. D..

Vytýká-li žalobkyně nesprávné hodnocení jí předloženého důkazu, není zřejmé, o jaký se jedná. Žalobkyně totiž ve vztahu ke stanovení rozpisu služeb a časové souslednosti ranních událostí ze dne 13. 1. 2012 žádný důkaz vyvracející shodný popis události npor. T. a npor. D. v řízení ve věcech služebního poměru nepředkládala. Pouze se k věci vyjádřila dne 18. 2. 2012, o důkaz se však v případě tvrzení účastníka řízení ve formě písemného vyjádření k celé věci nejedná.

Ve shodě se žalovaným dospěl soud k závěru, že časová souslednost událostí rána 13. 1. 2012 je ve spise řádně zdokumentována. Vypořádání námitky nepravdivého popisu události npor. T. je dle soudu dostatečné, neboť veškeré v řízení pořízené úřední záznamy, jakož i následné svědecké výpovědi prap. Marečka a pprap. M. jsou ve vzájemném souladu, do sebe zapadající, nikoli rozporné pokud jde právě o dobu nástupu do služby, okamžik a způsob předání služby ostrahy cel, následné vyrozumění npor. T. o tom, že žalobkyně se do služby dne 13. 1. 2012 v 7,00 hod. nedostavila, telefonické ověřování nadřízeného u ostatních příslušníků, zda tuto skutečnosti žalobkyně někomu oznámila předem, a teprve poté vedený telefonický hovor npor. T. s žalobkyní. Pokud žalovaný neuvedl přesně, kdy došlo k předání služby ostrahy cel, soud toto nepovažuje za nedostatek rozhodnutí podstatný pro věc. Žalobkyně nijak moment předání služby nezpochybňovala, jen dovozovala, že telefonický hovor mezi ní a npor. T. se odehrál dříve. Jak plyne z obou rozhodnutí, porušení služebních povinností ze strany žalobkyně bylo spatřováno v nenastoupení do služby již v 7,00 hod. Pro úplnost soud dodává, že přesná doba tohoto hovoru, tedy zda se hovor uskutečnil krátce po 7,00 hod. nebo později (kolem 7,45 až 7,50 hod., jak plyne z vyjádření npor. T., podporované potvrzením jeho předchozích telefonických hovorů s policisty z OOP či územního odboru Liberec), není rozhodná, stejně jako skutečnost, zda si žalobkyně následně požádala o udělení dovolené, neboť k těmto událostem došlo až poté, co žalobkyně do služby prokazatelně dne 13. 1. 2012 v 7,00 hod. nenastoupila a nikomu předem neoznámila osobní překážku nástupu do služby a prokazatelně předem (tj. před nástupem do služby dne 13. 1. 2012 v 7,00 hod.) nepožádala o poskytnutí služebního volna ve smyslu § 70 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru. V tomto směru se soud se žalovaným rovněž ztotožňuje. Podstatou věci totiž zůstává, že žalobkyně musela být npor. T. kontaktována, až poté co vyšlo najevo, že se po uplynutí 9 dnů služebního volna z důvodu ošetřování člena rodiny do služby vůbec nedostavila, tedy nedostavila se v 7,00 hod. na OOP Liberec, ale ani následně se nedostavila k předání služby ostrahy cel na územním odboru Liberec.

K žalobním bodům, jimiž žalobkyně napadá nedostatečné vypořádání se s odvolacími námitkami ve vztahu k výkonu služby spočívající v ostraze cel na územním oddělení Liberec,

a to bez služební zbraně, soud uvádí, že odvolacími námitkami shodného obsahu se žalovaný zabýval a vypořádal se s nimi věcně nad rámec skutkových důvodů, ve kterých bylo shledáno porušení povinnosti žalobkyně dodržovat služební kázeň podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru. Služební kázeň žalobkyně neporušila tím, že by odmítla podrobit se plánu služeb a měla za to, že není povinna bez služební zbraně a při svém služebním zařazení a zdravotním stavu nastoupit v inkriminovaný okamžik k ostraze cel na územním oddělení Liberec, ale proto, že jí v nástupu do služby zabránila osobní překážka, kterou však žalobkyně neoznámila a nepožádala předem o poskytnutí služebního volna, přestože jí překážka musela být známa předem, a tím nesplnila svou povinnost uloženou jí v ust. § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru. Jedině v tomto skutku bylo spatřováno porušení služebních povinností žalobkyně. Soud proto považuje za nadbytečné žalobkyní namítané okolnosti meritorně vypořádávat.

Soud neshledal z namítaných důvodů rozhodnutí služebních funkcionářů za vadná či nezákonná, žalobu proto jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, jež měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti účastníku, jež ve věci úspěšný nebyl. V souzeném případě byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně ani tyto náklady nepřesáhly náklady běžné úřední činnosti žalovaného, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 1. dubna 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu